

Arrest

nr. 248 407 van 28 januari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Malinese nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 september 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 september 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde (...)

het bevel gegeven om uiterlijk op 28.10.2020 om middernacht, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING (5)

In toepassing van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

[X] artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet en artikel 21 van het koninklijk besluit: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten; betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum of verblijfstitel.

(...)

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij(zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de hoorplicht zoals bepaald in artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Haar enig middel zet de verzoekende partij uiteen als volgt:

“3.2.1. Met betrekking tot de nietigverklaring

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt.

(...)

Doordat verwerende partij het Italiaanse paspoort van verzoekende partij in beslag nam en geen laissez-passer afleverde kan verzoekende partij niet langer naar Italië reizen terwijl zij in Italië met het statuut van subsidiaire bescherming het recht van verblijf in Italië heeft en waarvan haar Italiaans paspoort (stuk nr. 3A) en haar Italiaans permessio soggiorno (stuk nr. 4A) de bewijzen leveren.

U Raad heeft bij herhaling in zaken nrs. 241.002 van 15 september 2020 en 241.439 van 25 december 2020 dat het Commissariaat Generaal voor de Raad voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het subsidiair beschermingsstatuut van verzoekende partij in Italië bevestigde evenals uw raad in voormelde zaken.

Uit respect voor de voormelde beslissingen bij herhaling van uw Raad in zaken nrs. 241.002 van 15 september 2020 en 241.439 van 25 december 2020 heeft verwerende partij verzoekende partij per 28 september vrijgelaten evenwel met het gebod: «uiterlijk op 28.10.2020 om middernacht het grondgebied van België te verlaten» evenals het verbod om «het grondgebied van Italië» te betreden «tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven».

Verzoekende partij kan onmogelijk gebruik maken van deze voor verwerende partij in fine genoemde uitzondering die haar toelaat op grond van haar verblijfrecht zoals hiervoor werd toegelicht en gedocumenteerd, juist omdat verwerende partij haar paspoort (reistitel) inhield terwijl zij geen laissez passer afleverde om verwerende partij toe te laten naar Italië door te reizen.

Verwerende partij kan de subsidiaire beschermingsstatus niet intrekken (die bovendien door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen binnen de perken van haar exclusieve bevoegdheid bevestigde evenals uw Raad in voormelde beide zaken) noch kon rechtmatig het paspoort nodig als reistitel definitief inhouden en daarbij geen laissez passer afleveren.

Verwerende partij heeft op geen enkel moment bewezen dat de Italiaanse documenten frauduleus zouden zijn.

Zodoende handelde verwerende partij met miskennis van de nationale en Europeesunierechtelijke imperatieve bepalingen en kennelijk onzorgvuldig.

Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Om dezelfde redenen kunnen de ingeroepen motieven de bestreden beslissing niet schragen.

Er worden geen gewichtige redenen zoals algemeen belang (RVS 9 mei 2011, nr. 213.046), openbare orde of openbare veiligheid ingeroepen en deze zijn ook niet voorhanden.

Schending van de motiveringsplicht.

De lagere ingeroepen rechtsnormen in casu artikel 7, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 die al of niet een gebonden bevoegdheid aan verwerende partij opleggen kunnen de voormelde hogere rechtsnormen niet wijzigen of inperken.

Het maakt niet uit of de wetgever door het artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 2015 te wijzigen al of niet heeft getracht in welbepaalde gevallen verwerende partij een gebonden bevoegdheid op te leggen omdat een eenzijdig afgekondigde wettelijk voorschrift die tegen het verdragstelsel ingaat elke werking ontbeert. Uw Raad is in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht en de meer voordelige internationaalrechtelijke bepalingen zoals artikel 7, al. 1, aanvang uitdrukkelijk stelt ertoe gehouden om de relevante nationale bepalingen en regelingen conform het Unierecht of het internationaal recht uit te leggen.

Toelichting. De administratieve rechtshandeling mag vooreerst niet strijdig zijn met de wet. Het woord "wet" wordt hier in de meest algemene materiële betekenis gebruikt. Het verdragsrecht en inzonderheid de communautaire verdragen en het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens, behoren tot de bronnen van het Belgisch administratief recht (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, nr. 963).

Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 schrijft de motivering van de administratieve beslissing voor en is een bijzondere toepassing van de Wet van 29 juli 1991.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, nr. 748).

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Het vermelden van de juridische overwegingen houdt in dat in concreto op een ondubbelzinnige wijze moet verwezen worden naar de toegepaste norm of het beginsel van behoorlijk bestuur (RVS 2 februari 1999, nr. 78960). De feitelijke gegevens zijn de gegevens die voor de toepassing van de norm zorgen (RVS 3 mei 2000, nr. 87008).

De term "afdoende" bevestigt de rechtspraak van de Raad van State welke van oudsher van een deugdelijke motivering vereist dat zij meer is dan een louter abstracte en vormelijke Stijlformule (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, nr. 749). De motivering moet pertinent zijn, d.w.z., duidelijk te maken hebben met de beslissing (RVS 9 juni 1993, nr. 43 259; RVS 30 maart 1998, nr. 72834). Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z., dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen (RVS 3 maart 1993, nr. 42143; RVS 30 juni 1993, nr. 43 596). Draagkrachtig betekent dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is.

De materiële motiveringsplicht, dat wil zeggen de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de bestreden beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RVS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Hierboven werd aangetoond dat aan deze voorwaarden niet is voldaan.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.

Schending van de ingeroepen middelen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd."

3.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing "de hoorplicht" als beginsel van behoorlijk bestuur en zoals neergelegd in het artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet schendt.

Het enig middel is in die mate onontvankelijk.

3.3. Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan dit bevel is genomen. De beslissing motiveert dat de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet omdat zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. In de bestreden beslissing wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum of geldige verblijfstitel.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt daarnaast ook dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het bestreden bevel inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.5. De schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de door de verzoekende partij aangevoerde grieven.

3.6. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij haar Italiaans paspoort in beslag nam en geen laissez-passer afleverde zodat zij niet langer naar Italië kan reizen terwijl zij in Italië met het statuut van subsidiaire bescherming recht op verblijf heeft, waarvan haar Italiaans paspoort en haar Italiaans "*permessio soggiorno*" het bewijs leveren. Zij betoogt verder dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad in twee eerdere arresten haar subsidiair beschermingsstatuut in Italië bevestigden, dat uit respect voor de voormelde beslissingen de verwerende partij de verzoekende partij per 28 september 2020 heeft vrijgelaten, evenwel met het gebod om uiterlijk op 28 oktober 2020 om middernacht het grondgebied van België te verlaten, evenals het verbod om het grondgebied van Italië te betreden tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, dat zij onmogelijk gebruik kan maken van deze door de verwerende partij *in fine* genoemde uitzondering die haar toelaat op grond van haar verblijfsrecht zoals hiervoor werd toegelicht en gedocumenteerd, juist omdat de verwerende partij haar paspoort inhield terwijl zij geen laissez-passer afleverde om haar toe te laten naar Italië door te reizen, dat de verwerende partij de subsidiaire beschermingsstatus niet kan intrekken, noch rechtmatig het paspoort nodig als reistitel definitief kon inhouden en daarbij geen laissez-passer afleveren, dat de verwerende partij op geen enkel moment heeft bewezen dat de Italiaanse documenten frauduleus zouden zijn, zodoende dat de verwerende partij handelde met miskennis van de nationale en Unierechtelijke imperatieve bepalingen en kennelijk onzorgvuldig.

3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zich op 25 juli 2020 aanbood bij de grenspolitie van de nationale luchthaven Zaventem, nadat zij een vlucht had genomen vanuit Banjul (Gambia) met bestemming Brussel. Zij legt op dat ogenblik onder andere een Italiaans reisdocument en een Italiaanse verblijfskaart voor waarin staat vermeld dat zij afkomstig is uit Mali en subsidiaire bescherming in Italië heeft. De door de verzoekende partij voorgelegde documenten worden door de grenspolitie van valsheid beticht en worden gerechtelijk in beslag genomen.

Op 28 september 2020 wordt aan de verzoekende partij het bevel gegeven om uiterlijk op 28 oktober 2020 om middernacht het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van, onder meer maar niet uitsluitend, Italië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven. Dit is de thans bestreden beslissing.

3.8. De raadsman van de verzoekende partij verklaart op zitting dat de verzoekende partij zich heden in Italië bevindt.

3.9. In zoverre de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat de verwerende partij haar Italiaans paspoort in beslag nam en geen laissez-passer afleverde, dat zij hierdoor niet langer naar Italië kan reizen terwijl zij in Italië met het statuut van subsidiaire bescherming het recht van verblijf heeft en waarvan haar Italiaans paspoort en "*permessio soggiorno*" de bewijzen leveren, dat zij onmogelijk gebruik kan maken van de uitzondering dat zij zich naar Italië kan begeven indien zij beschikt over de

vereiste documenten, juist omdat de verwerende partij haar paspoort inhield en geen laissez-passer afleverende om haar toe te laten naar Italië door te reizen, toont zij aldus, gelet op het feit dat zij zich heden in Italië bevindt, niet aan welk belang zij nog heeft bij dit betoog. De Raad herinnert eraan dat het belang niet alleen dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, maar het ook nog dient te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. Nu de verzoekende partij zich in Italië bevindt, heeft zij *in casu* geenszins nog een belang bij het betoog dat zij door het in beslag nemen van het paspoort en het niet afleveren van een laissez-passer wordt verhinderd om zich naar Italië te begeven.

De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat de verwerende partij de subsidiaire beschermingsstatus niet kan intrekken doch toont geenszins aan dat de bestreden beslissing het intrekken van haar subsidiaire beschermingsstatus betreft. Daar waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij het paspoort nodig als reistitel niet definitief kan inhouden zonder daarbij een laissez-passer af te leveren, merkt de Raad op dat de kritiek geenszins gericht is tegen het thans bestreden bevel. Het komt de Raad niet toe te oordelen over kritiek gericht tegen de inhouding van het paspoort, daar de beslissing tot inhouding van het paspoort geenszins voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep. De verzoekende partij toont bovendien geenszins aan welk belang zij heeft bij dit betoog, nu de verzoekende partij zich in Italië bevindt en geenszins door de partijen wordt betwist dat zij daar subsidiaire bescherming heeft. De verzoekende partij kan dan ook opnieuw in Italië een paspoort aanvragen, minstens maakt zij het tegendeel niet aannemelijk. De verzoekende partij heeft dan ook in het kader van onderhavig beroep geen actueel belang bij haar betoog dat op geen enkel moment bewezen is dat de Italiaanse documenten frauduleus zouden zijn, minstens toont zij met dit betoog niet aan dat de motieven van het thans bestreden bevel foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

3.10. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk of heeft zij geen belang bij het betoog dat de verwerende partij onzorgvuldig handelde of *“met miskennis van de nationale en Unierechtelijke imperatieve bepalingen”*.

3.11. In zoverre de verzoekende partij nog stelt dat er geen gewichtige redenen worden ingeroepen zoals het algemeen belang, de openbare orde of de openbare veiligheid, en dat deze ook niet voorhanden zijn, kan de Raad slechts vaststellen dat zij hiermee geenszins aantoonde dat de motieven van de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

3.12. Waar de verzoekende partij tot slot nog meent dat de lagere ingeroepen rechtsnormen, *in casu* artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, die al of niet een gebonden bevoegdheid aan de verwerende partij opleggen de voormelde hogere rechtsnormen niet kunnen wijzigen of inperken, dat het niet uitmaakt of de wetgever door artikel 7 van de Vreemdelingenwet te wijzigen al of niet heeft getracht in welbepaalde gevallen de verwerende partij een gebonden bevoegdheid op te leggen omdat een eenzijdig afgekondigd wettelijk voorschrift die tegen het verdragstelsel ingaat elke werking ontbeert, dat de Raad in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht en de meer voordelige internationaalrechtelijke bepalingen, zoals de aanvang van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk stelt, ertoe gehouden is om de relevante nationale bepalingen en regelingen conform het Unierecht of het internationaal recht uit te leggen, kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat de bestreden beslissing werd genomen in strijd met enige hogere rechtsnorm of dat de verwerende partij de toepasselijke bepalingen van artikel 7 van het Vreemdelingenwet heeft uitgelegd in strijd met het Unierecht of het internationaal recht. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij haar op foutieve, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze conform artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten heeft afgeleverd, noch dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

3.13. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

De beschouwingen van de verzoekende partij laten evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

3.14. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER